

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Bc. R. S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti **m. Z.**
sídlem U D. 234, X Z.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. KUZL 47921/2021 ve věci vyřazení místní komunikace z kategorie místních komunikací,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení shora vymezeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Z. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2019, č. j. MěÚ/OV/2121/2019/JAN. Správní orgán

I. stupně svým rozhodnutím rozhodl o nevyřazení části komunikace č. 71c (nyní MK 81/c) situované na pozemku parc. č. X v k. ú. X z kategorie místních komunikací.

2. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Konkrétně v první řadě namítala, že ve výroku napadeného rozhodnutí je chybně označeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to číslem jednacího MĚÚ/OV/2121/2018/JAN místo správního č. j. MĚÚ/OV/2121/2019/JAN.
3. Dále žalobkyně namítala porušení zákonných lhůt pro rozhodnutí ve věci. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4 odst. 7, 8) byl spis žalovaným vrácen správnímu orgánu I. stupně 15. 7. 2014, přičemž ten v rozporu s § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) oznámil účastníkům pokračování v řízení až 7. 3. 2019. Žalobkyně dále poukázala na porušení § 71 s. ř., neboť o jejím odvolání ze dne 6. 1. 2020 žalovaný následně rozhodl až dne 14. 7. 2021.
4. Žalobkyně dále rozporovala vyhodnocení důkazní situace ze strany správních orgánů. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí (a dále obdobně v textu na str. 8 odst. 6, str. 9 odst. 7) uvedl, že žádný z účastníků neposkytl žádné listinné důkazy. Přesto se žalovaný přiklonil na stranu města Z. a přikládal vyšší váhu výpovědi svědků hájících jeho zájmy. Nesouhlasí přitom s tvrzením žalovaného, že bylo řádně zdůvodněno, proč se správní orgán přiklonil k výpovědi svědků podporujících tvrzení města Z. a pomíjí výpovědi podporující tvrzení odvolatelky. Žalobkyně v odvolání uvedla, že se řízení nesmyslně protahovalo, což není její chybou. Pokud by probíhalo řádně, mohla předvolat hodnověrné svědky, jejichž výpověď by se zakládala na osobní zkušenosti se svědky předvolanými městem Z. pamatující si historii ulice parc. č. X, možná by byly k dispozici i listinné důkazy. Dle žalobkyně je také otázkou, zda bylo nutné podobné šetření a předkládání důkazů z její strany. Důkazní břemeno původu povrchu leží pouze na správním orgánu, který má mít řádně vedenou a kompletní dokumentaci a rozhodnutí má vydávat bez vad a v souladu se zákonem.
5. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nezabýval tvrzeními obsaženými v odvolání žalobkyně o nestrannosti úředníků, jejich rodinných vztazích, příp. je hodnotil jako nedůvodná. Stejně tak se nezabýval textem na str. 5 odst. 5 odvolání žalobkyně, konkrétně důvodovou zprávou pro 75. radu města konanou dne 7. 10. 2013 ze dne 4. 10. 2013, kde je navrženo vyřazení komunikace z pasportu komunikací. Žalovaný se ani nevyjádřil k bodu 7 na str. 9 odvolání žalobkyně ohledně toho, který zákon ukládá žalobkyni předat k užívání celou parcelu X a s ní spojenou komunikaci, místo nezbytně nutné části parcely a komunikace. Žalobkyně nikdy neuvedla, že neumožní přístup k sousedním nemovitostem.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a zopakoval své argumenty uplatněné v napadeném rozhodnutí. Žalovaný připustil chybu ve výroku napadeného rozhodnutí, jedná se však o pochybení, které nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Jelikož v návěti je č. j. uvedeno správně, nemůže být pochyb, že ve výroku došlo pouze k písařské chybě, kterou lze po vrácení spisu zhojit dle § 70 s. ř. Žalovaný také souhlasil s žalobkyní, že došlo k průtahům, na které poukazovala. Správní orgán byl po vrácení spisu dne 15. 7. 2014 až do 7. 3. 2018 (nikoli 2019, jak tvrdí žalobkyně), nečinný a ani žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě. Průtahy v procesu však nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, k čemuž žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41. Ohledně hodnocení důkazů má žalovaný za to, že jej správní orgán provedl v souladu s § 50 odst. 4 s. ř. Za situace, kdy žádný z účastníků nepředložil na podporu svých tvrzení listinné důkazy a čestná prohlášení předložená žalobkyní měla stejné

účinky jako úkon dle § 36 odst. 1 a 2 s. ř., správní orgán vyslechl žijící a dostupné svědky. Žalovaný považuje za lichý argument žalobkyně, že pokud by řízení probíhalo řádně, mohla předvolat hodnověrné svědky. Žalobkyni i přes průtahy nic nebránilo, aby navrhla správnímu orgánu výslech svědků, kteří by dosvědčili, že komunikaci vybudoval otec žalobkyně a ona je jejím vlastníkem. To žalobkyně do vydání rozhodnutí neučinila. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že nedůvodně přikládal větší váhu svědkům hájícím zájmy města Z. Uvedl, že výpovědi pana D. a Ing. H. jsou výpovědi svědků, kteří byli u zrodu stavby komunikace, žalobkyně a její sestra vypovídaly o informacích, které získaly zprostředkovaně, ty proto musely mít nižší hodnotu. Žalovaný odkázal na § 9 odst. 1 větu druhou in fine zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), dle kterého může být vlastníkem místní komunikace jen obec, na jejímž území se komunikace nachází. Vlastníkem pozemku parc. č. 1519/1 je žalobkyně, bylo proto nezbytné se vypořádat s tím, zda je komunikace samostatnou věcí v právním slova smyslu nebo součástí pozemku, a kdo je jejím vlastníkem. Žalovaný popsal jednotlivá zkoumaná kritéria včetně způsobu jejich vyhodnocení tak, že předmětná pozemní komunikace je samostatnou stavbou ve vlastnictví obce Z. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením ohledně vypořádání námítky systémové podjatosti a odkázal na argumentaci ve svých dvou posledních rozhodnutích. K námitce, že se žalovaný nezabýval zmínkou žalobkyně o důvodové zprávě pro 75. radu města ze dne 4. 10. 2013 obsahující návrh na vyřazení komunikace z pasportu místních komunikací, žalovaný sdělil, že na ni nereagoval výslovně, nicméně z napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že námitka nemá pro toto řízení žádný význam. Nebyl-li uvedený návrh schválen, nemohl mít na existující právní vztahy jakýkoli dopad. K námitce, že se nevyjádřil k bodu 7 na str. 9 odvolání žalobkyně žalovaný uvádí, že tvrzení nepovažoval za námitku. Sama žalobkyně ve své žádosti uvedla, že předmětem řízení je část místní komunikace č. 71c, která se nachází na pozemku parc. č. X v k. ú. Z. (bez dalšího). S ohledem na § 44 s. ř. byl správní orgán vázán žádostí. Žalobkyně sice v žádosti zmínila, že vymezí zkraje pouze část této parcely v míře nezbytně nutné pro příjezd k sousedním nemovitostem, např. v délce 3,5 m (celkem 14 m² v těsném sousedství parcely č. XA), zjevně se však jedná o návrh budoucího uspořádání poté, co dojde k vyřazení této komunikace z kategorie místních komunikací.

7. Osoba zúčastněná na řízení se k podanému návrhu nevyjádřila.
8. U jednání konaného dne 25. 7. 2023 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

II. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že k žádosti žalobkyně ze dne 2. 9. 2013 bylo správním orgánem I. stupně vedeno řízení o vyřazení části místní komunikace č. 71c (nyní MK 81/c) na pozemku parc. č. X v k. ú. Z., který je ve vlastnictví žalobkyně, z kategorie místních komunikací. Obecní úřad Z., silniční správní úřad, vydal dne 1. 7. 1998 pod č. j. 481/98 rozhodnutí, jímž výše uvedenou komunikaci zařadil do kategorie místních komunikací. O žádosti žalobkyně rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 11. 2013, č. j. MěÚ/OV/2630/2013/Jur tak, že část dotčené místní komunikace z kategorie a pasportu místních komunikací nevyřadil. K odvolání žalobkyně žalovaný dne 20. 5. 2014

rozhodnutím č. j. KUZL 81000/2013 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání, spis byl vrácen dne 15. 7. 2014. Správní orgán I. stupně oznámil účastníkům řízení pokračování v řízení dopisem ze dne 7. 2. 2018, č.j. MĚÚ/OV/270/2018/JAN a následně ve věci rozhodl dne 28. 3. 2018 rozhodnutím č. j. MĚÚ/OV/580/2018/JAN tak, že se dotčená komunikace z kategorie místních komunikací nevyřazuje. K opětovnému odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, č. j. KUZL 7554/2019, zrušil z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu a věc vrátil k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně v dalším řízení vyslechl svědky (S. K., sestru žalobkyně, J. Š., vlastníka sousední nemovitosti, Ing. L. H., dřívějšího pracovníka MNV Z., a V. D., dřívějšího člena rady MNV Z.) a následně vydal výše specifikované rozhodnutí, kterým opětovně rozhodl o nevyřazení dotčené místní komunikace z kategorie místních komunikací. O odvolání žalobkyně ze dne 6. 1. 2020 proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

11. Zcela na úvod se musí krajský soud vyjádřit k žalobkyní zvolenému pojetí žaloby, a sice ke kvalitě uplatněných žalobních námitek.
12. Náležitosti žaloby upravuje § 71 s. ř. s., který mj. ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobkyně považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně je povinna popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78].
13. Z uvedeného je zřejmé, že jako žalobní námítka neobstojí početné komentáře žalobkyně k jednotlivým odstavcům a závěrům napadeného rozhodnutí, v nichž sice rozporuje jednotlivé závěry či argumenty žalovaného, avšak již netvrdí konkrétní důvody nezákonnosti ani konkrétní dopad do svých práv. Jinými slovy poukazování žalobkyně na to, jak správní orgány v dotčené věci postupovaly či nepostupovaly, jako žalobní bod nepostačuje za situace, kdy není současně doprovázeno tvrzením o tom, z jakého důvodu je takový postup nezákonný a jak se negativně projevil v právech či postavení žalobkyně. Rovněž je třeba současně zdůraznit, že soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční, která soudu neumožňuje vymýšlet či dotvářet za žalobkyni konkrétní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí či napadené rozhodnutí zevrubně přezkoumávat celé. Důsledkem uvedené zásady je v souladu s výše vymezenými judikaturními závěry to, že v případě obecné, nijak nekonkretizované žalobní námítka má soud možnost takovou námitku vypořádat jedinečně stejně obecným způsobem. Konečně soudní řízení správní je dále ovládáno koncentrací řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s., dle které lze žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tzn. dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. K později uplatněným námitkám či konkretizacím v žalobě obsažených bodů, jež však nelze vyhodnotit jako řádný žalobní bod, již soud nesmí přihlížet.

14. Pokud jde o vymezené námitky, krajský soud se předně zabýval námitkou uvedení vadného čísla jednacího potvrzeného prvostupňového rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí. Krajský soud vadu posoudil a dospěl k závěru, že se jedná o zjevnou chybu v psaní, která nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke správnému označení věci v úvodní části rozhodnutí a v jeho odůvodnění a dále s ohledem na datum vydání prvostupňového rozhodnutí, které je ve výroku správně uvedeno a s ohledem na vymezení předmětu řízení, nemá soud pochyb, o jakém prvostupňovém rozhodnutí žalovaný rozhodoval. Jelikož žalobkyně neuvádí žádnou konkrétní argumentaci zpochybňující toto východisko (např. možnou záměnu s jinou věcí žalobkyně), nemůže být její námitka důvodná. Chybné označení čísla jednacího pak lze zhojit postupem dle § 70 s. ř., jak ostatně sám žalovaný avizoval.
15. K námitce týkající se průtahů v řízení krajský soud uvádí, že ze správního spisu plyne, že žalovaný vydal první zrušující rozhodnutí dne 20. 5. 2014. Správní orgán I. stupně pak vydal oznámení o pokračování v řízení až dne 7. 2. 2018, před tímto oznámením správní orgán I. stupně učinil žádost o poskytnutí podkladů k řízení dne 17. 1. 2018. Délka správního řízení v posuzovaném případě překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem, a to dále i v případě rozhodování o posledním odvolání žalobkyně ze dne 6. 1. 2020, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 7. 2021. S průtahy v řízení souhlasil i sám žalovaný. Jakkoli jsou průtahy ve správním řízení nežádoucím jevem a takové nedodržení lhůt je vadou řízení, nejedná se ovšem zpravidla o vadu, která by měla vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. K tomu krajský soud odkazuje na shodné závěry judikatury NSS, např. plynoucí z rozsudků ze dne 30. 10. 2003 č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24, či ze dne 22. 10. 2021, č. j. 3 Azs 387/2019-35 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jak NSS uvedl v prvně odkazované věci, na kterou ve svém vyjádření odkazoval i žalovaný, „*namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.*“ S ohledem na uvedené tak lze uzavřít, že nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí není samo o sobě vadou napadeného rozhodnutí, jež by měla odůvodňovat zrušení takového rozhodnutí. Jak správní řád, tak soudní řád správní obsahují instrumenty sloužící k odstranění nežádoucího stavu v podobě nečinnosti správních orgánů, kterých však žalobkyně nevyužila. V žalobě proti správnímu rozhodnutí však po ukončení takové nežádoucí nečinnosti již není námitka směřující proti průtahům v řízení důvodná.
16. K námitce týkající se vyhodnocení důkazní situace krajský soud uvádí následující.
17. Předně k otázce rozvržení důkazního břemene je nutno uvést, že podle § 3 s. ř. jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují správní orgány podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 50 správního řádu. To ovšem žadatele v řízení o žádosti nezavazuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu, mají-li z nich správní orgány vycházet (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017 – 38, bod 30, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 37, bod 17, ze dne 17. 10.

2018, č. j. 5 Azs 251/2017 – 34, bod 27). Důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti tedy leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019 – 28, bod 22, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 – 31, bod 19).

18. K vyhodnocení provedeného dokazování pak krajský soud uvádí, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně přesvědčivě uvedli, proč vycházeli ze svědeckých výpovědí svědků, které navrhlo město Z. Daná situace byla taková, že žádný z účastníků nepředložil žádné relevantní listinné důkazy, žalobkyně předložila čestná prohlášení své a svojí sestry, správním orgánům tak nezbývalo než vycházet z provedených svědeckých výpovědí. Na jedné straně vypovídali bývalí pracovníci města Z. a na straně druhé sestra žalobkyně. Za situace, kdy výpovědi svědků byly protichůdné, ztotožnily se oba správní orgány se závěrem, že zatímco výpovědi pana D. a Ing. H. jsou výpověďmi svědků, kteří byli u zrodu posuzované pozemní komunikace, a mají tak z tohoto titulu větší vypovídací hodnotu, výpovědi žalobkyně a její sestry S. K. jsou výpověďmi o informacích, které dotyčné získaly zprostředkovaně. Žalobkyně navíc ani konkrétně nebrojila proti závěru správních orgánů, že výpovědi pana D. a Ing. H. se zakládaly na skutečnostech ohledně zakládání komunikace, které uvedení svědci sami vnímali, jelikož Ing. H. byl dříve pracovník MNV Z. a pan D. byl dříve členem rady MNV Z. Ve svých námitkách ani nerozporovala závěr, že výpovědi její a její sestry byly založeny na skutečnostech vnímaných pouze zprostředkovaně, jelikož popisovaly, co slyšely v dětství od svých rodičů příp. dalších příbuzných. Krajský soud tak i s ohledem na obsah svědeckých výpovědí, v rámci kterých např. svědek D. výslovně opakovaně vyloučil, že by vybudování dotčené komunikace platil otec žalobkyně (str. 2 protokolu o výsledku svědka ze dne 22. 7. 2019, č.j. MěÚ/Ov/438/2019/Fry), hodnotí vyhodnocení provedených svědeckých výpovědí ze strany obou správních orgánů jako logické a věcně správné, odpovídající obsahu jednotlivých svědeckých výpovědí, a proto na něj v podrobnostech odkazuje (str. 5-6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 8 napadeného rozhodnutí).
19. Ohledně vlivu tvrzených průtahů v řízení na možnost žalobkyně navrhnout výslech svědků, jejichž výpověď by se zakládala na osobní zkušenosti, je třeba zdůraznit, že žalobkyně nijak nekonkretizovala, jaké svědky by v případě řádného průběhu řízení (tj. bez průtahů) navrhla a neuvedla ani, co jí v navržení konkrétních svědků v době trvání správního řízení bránilo. Žalobkyně byla v Oznámení zahájení správního řízení ze dne 6. 11. 2013 řádně poučena o možnosti navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Měla-li v úmyslu nějaké svědky navrhnout, nic jí nebránilo učinit tak již v roce 2013. Žalobkyně tak však neučinila a neučinila tak ani v dalším průběhu řízení. Výslech její sestry, kterou jako svědka navrhovala, byl správním orgánem I. stupně proveden. Ze samotné délky správního řízení pak nelze automaticky dovozovat zásah do práva žalobkyně navrhnout k důkazu svědecké výpovědi. Rovněž tuto žalobní námitku proto krajský soud hodnotí jako nedůvodnou.
20. K námitce ohledně toho, jakými skutečnostmi uvedenými v odvolání se žalovaný nezabýval, krajský soud uvádí následující. Pokud jde o tvrzení o nestrannosti úředníků, žalovaný se těmito zabýval na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, na což krajský soud v podrobnostech odkazuje. Žalobní námitka je zcela obecná, tvrdí-li žalobkyně, že se žalovaný těmito skutečnostmi nezabýval, nemá krajský soud, jak jinak námitku vypořádat než odkazem na konkrétní pasáž napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný těmito skutečnostmi zabýval. Pouhý nesouhlas žalobkyně s tím, že žalovaný její tvrzení vyhodnotil jako nedůvodná pak

s ohledem na výklad výše nenaplnňuje kvalitu žalobního bodu, jímž by byl krajský soud povinen se zabývat. Pokud jde o text na str. 5 odst. 5 odvolání žalobkyně ohledně předmětné důvodové zprávy, jedná se dle krajského soudu spíše o konstatování o existenci této důvodové zprávy než o konkrétní odvolací námitku, se kterou by měl žalovaný povinnost se vypořádat. Současně však platí, že správní orgán nemá povinnost reagovat na každé dílčí tvrzení či každou dílčí odvolací námitku, postaví-li proti argumentaci odvolatele právní názor, proti němuž námitky jako celek neobstojí (k tomu např. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně navíc jednoznačně vyplývá, že návrh dle dotčené důvodové zprávy nebyl schválen, pro posouzení věci je tak irelevantní. Zcela shodně pak krajský soud vyhodnotil i tvrzené nezabývání se bodem 7 na str. 9 odvolání žalobkyně. Ani tuto žalobní námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.

21. Pokud jde o ostatní tvrzení žalobkyně, která krajský soud s ohledem na výše obsažený výklad nevyhodnotil jako řádné žalobní námitky, pouze pro úplnost se k nim krajský soud vyjadřuje následovně. K tvrzení žalovaného, že by žalobkyně znemožňovala přístup k domům sousedů, je třeba uvést, že z posledního odstavce na str. 5 a prvního odstavce na str. 6 napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se jednalo o vyjádřenou obavu města Z., nikoliv o tvrzení žalovaného. K tvrzením ohledně vyřešených či nevyřešených námitek žalobkyně coby odvolatelky a jednáním s JUDr. H. krajský soud uvádí, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2014, č. j. KUZL-81000/2013 plyne, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. MěÚ/OV/2630/2013/Jur zrušil, jelikož jej shledal nepřezkoumatelným. V odkazovaném rozhodnutí žalovaný neřešil právní moci rozhodnutí ze dne 1. 7. 1998, č. j. 481/98, nelze tak mít za to, že se ohledně námitek právní moci rozhodnutí č. j. 481/98 argumentace neshoduje, rozhodnutí žalovaného z 20. 5. 2014 ji neobsahuje. Tvrzení ohledně komunikace s JUDr. H. pak nelze vyhodnotit jinak než jako subjektivní, ničím nepodložené spekulace žalobkyně, které jsou pro posouzení věci zcela irelevantní. K tvrzení žalobkyně, že v řízení nikdy nepřipustila, že by komunikace byla zřízena před 1. 4. 1998 lze odkázat na odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018, ve kterém sama uvedla, že *„živičný povrch nechal na parcelu položit můj otec před svou smrtí v srpnu 1978, kdy přesně, nevím.“* K tvrzení ohledně původního rozhodnutí ze dne 1. 7. 1998 pak krajský soud uvádí následující. Žalovaný na str. 6-8 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč má rozhodnutí č. j. 481/98 za pravomocné, krajský soud na něj proto v podrobnostech odkazuje. Žalovaný pak vycházel z principu presumpce správnosti tohoto rozhodnutí a přiléhavě uzavřel, že důsledkem tohoto rozhodnutí je formální zařazení dotčené místní komunikace do kategorie místních komunikací, dokud nebude z této kategorie rozhodnutím správního orgánu vyřazena (str. 8 napadeného rozhodnutí). Ačkoli se správní orgány na rozhodnutí č. j. 481/98 odvolávaly, toto rozhodnutí by samo o sobě pro závěr o nevyřazení dotčené místní komunikace z kategorie místních komunikací nepostačovalo, bylo-li by v řízení prokázáno, že nejsou naplněny podmínky resp. definiční znaky dotčené komunikace jako místní komunikace. Vzhledem k podmínce obsažené v § 9 zákona o pozemních komunikacích o vlastnictví obce se tak podstatou posouzení nyní projednávané věci stala otázka, zda s ohledem na vlastnictví dotčeného pozemku žalobkyní je dotčená komunikace samostatnou věcí v právním smyslu a kdo je jejím vlastníkem. Teprve až na základě posouzení těchto otázek a vyhodnocení, že se jedná o samostatnou věc v právním smyslu a že s ohledem na obsah svědeckých výpovědí bylo vyhodnoceno, že vlastníkem této komunikace je město Z., které ji vybudovalo za své finanční prostředky, dospěly správní orgány k závěru o nevyřazení dotčené komunikace z kategorie místních

komunikací. Argumentace týkající se rozhodnutí z roku 1998 je proto pro posouzení věci nerozhodná. K tvrzenému zásadnímu významu nesrovnalostí lze uvést, že chyba v označení dotčené komunikace v úvodním odstavci rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zhojena jak bezchybným označením pozemku, na němž se nachází, tak rozhodnutím žalovaného. Konečně k tvrzení ohledně posouzení omezování vlastnických práv žalobkyně chováním sousedů jako irelevantního krajský soud uvádí, že definiční znaky a podmínky vzniku místní komunikace jsou dány zákonem v ustanoveních § 6 a § 9 zákona o pozemních komunikacích a jen jejich naplnění bylo pro posouzení věci skutečně rozhodné. Omezení vlastnických práv a případné sousedské spory se jich žádným způsobem nedotýkají, pro posouzení věci proto byly skutečně nerozhodné, stejně jako případná tvrzení připisována žalobkyni či její sestře, která žalobkyně vnímala jako snahu dehonestovat její rodinu.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

22. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
24. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, která by jí přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 25. července 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu